

Papírváros-szilánkok

Részlet egy lassúdad regényből

Füst. Romok. Nehéz levegő. Szag. Nyomasztó szag. Halálszag. A halál bűze. Nehéz levegőben. Belváros lehet. Éjjel van. Eltévedt papírsárkány. Füst van. Ijesztő környék. Kihalt utcák. Házak helyén romok. Nehéz a fény. Terjeng a halálszag. Éjjel lehet. Valamelyik éjjel. A levegőben vagyok. Fentről a város. Fentről a romok. Ostrom után. A háborúnak vége. Pincében vagyok. Alulról a város. Alulról a romok. Ostrom után. A pincében. Még nem éltem. Ezek sem felhők. A lábam alatt. Lábam alatt párnák. Emelkednek, összenyomnak. Emelkedem. Fulladok. Halálszag terjeng. A halálszagom. Grafitszürke környék. A kihalt utcák. Parázslík a székesegyház. Ami maradt belőle. Kormos kövek. Az égen kondenzcsíkok. Ezüst nyálutak. Halálnyálak. Égi csigák. Nem akarom. Közelednek. Nem akarom. Közelednek. Kitárom a szárnyam. Zuhanok. Kiáltanom kell. Bevarrták a számát. Valaki be. Talán az anyám. Még csecsemőkoromban. Nem tudok. A párnákban elhal. Hang és visszhang. Grafitszürke és bőrfehér. Égett-hússzag. Emberhús ég. Emberégetthússzag. Mentsetek meg. Nem akarom. Lehajolnak hozzám. Kiabálnék. Lehajolnak. Beszelnék. Lehajol. Haja az arcomban. Illata van. Fiatal és nő. Suttognék. Nem hallja. Továbbmegy. Összevarrták a torkomat. Más kezek. Kié a kéz. A kezek. A fejemhez ér. A fejemhez érnek. Meglékeli a fejemet. Meglékelik a fejemet. Nem fáj. De hideg. Talán felébredek. Ha aludtam. Jó így. Hogy az utcán. Megyek. Jön a busz. Az én buszom. Énbuszom. Messzebb egy megálló. Nem érem el. Futnom kell. Futok. Nem haladok. Futok. Ez futópad. Futok. Ez az utca. Futok. Nem haladok. Rohanok egy helyben. A busz is csak. Egy helyben érkezik. Arcomon verejték. Viszket vagy fáj. Odanyúlok. Massza. Valami verejtékmassza. Ezüst és ideg. Kívülről nézem. Idegen. Le kell tépnem. Nem jön le. Nyúlik. Nem sikerül. Tépem. Arcomba gyökeredzett. És nyúlik. És ragad. És nem szakad. Már fulladozom. Oldalra elzuhanok. Ezüstöt látok. Ezüstbe fulladok. Nem jön le. Ráragadt az arcomra. Ezüstmaszk. Görög tragédia. A többiek kihátrálnak. Felállok, meghajolok. Leporolom az arcomat. Lent a közönség. Sötétlik. Taps, kiabálás. Lentről. Letépi az arcomat. Valaki és elmegy. Utánaindulok. A zsinórpadrágról bohócok. Megszeppenek. Az utcára lépnek. Zakóm elfeslett. Pizsamanadrágban vagyok. Meztírláb. Ez egy tér. Vörös a hold. Kél tetők fölött. Forró az asztfalt. Átjárnak rajtam. Mindenki meztírláb. Mindenütt üvegszilánk. Éles kavicsok. Hegyes kövek. Nagy szikladarabok. Ez tengerpart. Valaki mutogat. Egymásnak mutogat. Rám. El kell takarnom a szemérmemet. Meztelen vagyok. Észreveszem. Elveszett a nadrágom. A művészbejárón kilépnek. Egy lány. Meg az árnyéka. Rajta van a nadrágom. A csíkos pizsamaalsó. Nyitva a slicce. Kilóg a faszom. A résből. Lenyúlok. Nincs a helyén. Nála

van. Elviszi a lány. A faszomat a lány. Utánalépek. Üvegszilánk a talpamban. Sikolt. Éles kavicsok. Sikolt. Hegyes kövek. Sikolt. Ezüst tócsák. Felnevet. Tócsákban giliszták. Alsókarnyi vastagok. Óriáskígyó-hosszúak. Lengedeznek. Ugrálok fölöttük. Kiköpik a csecsemőket. Vörös a szájuk. Utánam kapkodnak. Nincs időm. Nem félek. Dolgom van. Szalad előlem. Szaladok a faszom után. Tekergőznek utánam. Vérzik a nyomom. Megállnak és nyalják. Kergetőzünk az éjszakában. A lány meg én. Nem ismerem. Csak ismerős. Egy részbe áll be. Falnak háttal. Lecsúszik a pizsamanadrágom. Róla le. Ez kapualj. Ki-be járnak. Átjárnak rajtam. Nem veszik észre. Hosszú a teste. Ívben megfeszül. Előretolja. Nyitva a pinája. Beléhatolok. De zörög. Szűk és zörög. Ablakok nyílnak. Hová húzódjunk. De csak nevet. Zavar a zörgés. Romok közé hanyatlik. Szétdobálja a combját. Feküdnék rá. De valaki már van. Rajta. Bassza helyettem. Alulról nevet. Rajtam. Lehúzódik a pizsamanadrágom. Előtűnik a seggem. Mozog a combjai között. Nézem. Csapkodja a fejét. Élvez. Pengék a vaginájában. Ordít. Zörög. Az ember föláll. Vérzik. Nincsen töke. A pengék. Fuldokoltat a füst. Nemrég bombáztak. Minden kormos. A lány a koromban. Nyomot hentereg. Engem néznek. Mindenki. Kalapom a kövön. Pénzek csörögnek. Megfordulok. Fal. Megfordulok. Fal. Megfordulok. Fal. Megfordulok. Fal. Az ajtó becsapódik. Mögöttem áll. Háttal áll. Kávét főz. Nem kérdez. Bemegyek. Nincs rajtam nadrág. Elveszett a pizsamanadrágom. Jelvény a zakómon. Leveszem. A mellére tűzöm. Nem fordul felém. A kávé illata. Égett emberhússzag. Keveredik bennem. Bemegyek a szobába. Utánam jön. Nem fordulok meg. Más az illata. Az ágyra fekszik. Rám. Az ajtó. Nem kell. Hason fekszem. Rajtam hasal. Mégis benne vagyok. Nem értem. Csinálok. Jó és meleg. Hangos. Az ágy mellé esik. Kimegyek. Végig zakóban. Talán illetlen. Háttal áll. A tűzhely előtt. Még mindig. Nem fordul felém. Kék ruha. Ezt ismerem. A kék ruhát. Mögé térdelek. Átölelem a lábait. Lerüg. Visszamegyek a szobába. Kint a tenger. Most hullámszik. A mólóról jön. Vörös a haja. Szeplős. Még messze van. De jól látom. Az arcát a szeplőkkel. Kiveszem valamennyit. Az ablakon át lép be. Az ölembe ugrik. Rám csimpaszkodik. Nem is ismerem. Csókol. Nincs rajta semmi. Alul. Megragad. Ragadunk. Magába gyömmöszöl. Akár a másik. Forró és füstszagú. A parfüm átüt. Hiába ég. Nem bírom tartani. Lerogyunk. A mellén folt. Nagy és vörös. Engedi a kezem. Ahogy hozzányúlok. Át a lyukon. Markomban a szíve. Ver. Tartom. Vörös madár. Lüktetkalapál. Ha elengedem, meghal. Fölérek a szívéig. Ahogy mozgok benne. Elélvez. Ráng a szíve. Vissza kell mennem. Kiugrik az ablakon. Távolodik a mólón. Vörös rianás. A zakómban megy. Nem látom a seggét. Csak a ringását érzem. Ahogy távolodik. Nem fordul meg. Kimegyek a konyhába. Nem fordul meg. Meztelen vállán hernyó. Lesöpöröm. A kezemre ragad. Levágom a kezemet. Kidobom a szemetesbe. Érzem a nézését. Az ajtóban áll. A tenger helyén gyárépületek. Kihajol az ablakon. Sok a felhő. Esik már. Áznak a romok. A város romjai. A bombázás után. Feszül a feneké. Rátapadok. A konyhában áll. Nem néz hátra. Zöld a haja. A vállá rázkódik. Halakat hány. Vörös guppikat. Kinyitja a szekrényajtót. Belök rajta. Becsukja az ajtót. Sötét. Kint zene. Bombázás hangjai. És az éles fény. Nem fordul hátra. Nem látom. Látom. A konyhában áll. Vérzik. Átvágta a torkát. Széttépem a zacskót. Szétverdesnek. A vörös guppik. Fekszik. Feje a hóna alatt. Szája tátva. Lehúzom a nadrágját. Lüktet a szemérme. Ez az enyém. Az én pizsa-

mám. Visszaindulok a városba. Nem kell mennem. A városban vagyok. A téren. Ahol a romok. Középen baldachinos ágy. Ugat a kutya. Vörös a hold. Fekete az ég. Ezüst csiganyomok.

*

Sötétedik, alkonyodik, valahova be kell lépnem, mert nagyon kezdek félni, mert kicsi vagyok, és törekenynek érzem magam, és minden nagy körülöttem, minden nagyobb nálam, a kövek között törpeként bolyongok És egy házhoz kell el-
érnem, mert ez valami erdő, és vadak zörögnek a bokrok között, és szempárok gyulladnak ki a fák mögül, istenem, hiszen sötét van, koromsötét, de nincs sötét, hanem világos van, és minden túlságosra színezve vesz körül És már látom is azt a házat, amelyet el kell majd érnem sötétedés előtt, nem tudom, hogy az-e a ház, amelyet el kell érnem, csak azt tudom, hogy a házat kell elérnem És hatalmas sziklák között halad az ösvény velem, nagyon nagyok a kövek, nagyobbak nálam, de amikor félretolom őket, könnyedén arrébb gurulnak, mintha üres lenne a belsejük, és mintha színházi díszletek között járnék És a ház olyan kicsi, amikor odaérek hozzá, hogy nem férek be rajta, mintha mézeskalácsház lenne, de ahhoz durván van megfaragva a szemöldökfa, akárhogy megyek el alatta, mindenképpen beverem a fejemet, és nem tudok továbbmenni mert nem férek be az ajtón És nagy a ház, mintha óriások laktak, a kövér macska kigomolyog az ajtórésen, akkora, mint egy elefánt, de jól látom, hogy nem elefánt, hanem macska, aki könnyen egérnek nézhet, mert a szemét hatalmasra nagyító okuláré mögül felém pislog, behúzódok egy falrésbe, éppen beférek És sokáig nézem az óriás szemetet a rés előtt, ott ül és rám várakozik, a hátamat megtámasztom a rés oldalához, de átzuhanok rajta, valami szoba ez, ismerős, nem vagyok képes ráismerni, az ajtó seprűnyéllel van kitámasztva, belülről, ha ki akarok menni, el kell vennem onnan a seprűt És megragadom a seprűt, de rángani kezd a kezemben, és már a kígyót markolom, pikkelytelen kígyó, hatalmas, roppant erős, ahogy a markolásomban vergődik És fölemeli a fejét, gonosz és merev a szeme, ezt a szemet láttam a rés előtt várakozni, a macska tehát valójában a kígyó, mindig utáltam a kígyókat, mindig is féltem tőlük, undorodom az érintésüktől, eldobnám a kópász kígyót, de úgy lehet, hogy ő fog engem, mert képtelen vagyok megszabadulni tőle És akkor is markolom, amikor fölágaskodik a tenyeremben, fújtat és megvadulva sziszeg, a szája hatalmasra tárul, beleharap az arcomba És ordítok, de a kutya nyugodtan ül mellettem, mellső lábaival támasztja ki emberként föl-
emelkedő testét, vonyít a holdra És felnézek, a hatalmas teliholdról kövér férgek hullanak alá a világra, eltakarom az arcomat, meg ne mérgezzenek a váladékukkal És a férgek esőjétől megijed a kutya, vinnyogva behúzódik a bokrok közé, követem, a seprű beleakad az ágakba, sehogyan sem tudok vele haladni, eldobom, így a lábam között tekergőzik el valahova a sötétbe És nem merem követni a bokrok közé, hallom, ahogy a kutya ismét felvonyít, hosszan csapkodnak a bokrok között, majd a csontjainak a ropogását hallom, ahogy köré tekeredik a söprű, nem várhatok tovább, éhe elől futni kezdek a meredélyen, mind meredekebbé válik az út, ettől nem tudok megállni, mind gyorsabban kell futnom, míg nem szakadékká válik a lejtő, én pedig zuhanok, kitárt karral, ordítva zuhanok

lefelé, a hold, mintha megijedne, elmenekül a felhők közé, vaksötétben zuhanok tovább, ilyen lehet a semmibe zuhanás És már nem ordítok, távolról hallok a saját ordításomat, én magam boldog vagyok, szokatlanul szabad, mintha ittam volna, puhaság vesz körül, világos párnák ezek vagy felhők, vagy felhőpárnák, lépegetek rajtuk, combtőig besüpped a lábam a puhaságba, egyik lábamat rakom a másik elé, és mondókákat dudorászok, elérek a cukrászdáig, ahol már vár apám és az anyám, fagyit vettek nekem, azt tartják a kezükben, nagy szőrös fagyit, és nekem ennem kell, és a tölcsér aljából, ahol a fordított kúp csúcsán, éppen a csúcson keresztül apró férgek peregnek elő meztelen combomra, nem zavar, halkan zenélnék, hogy nyüzsögnek a bőrömön, ennem kell a fagyalaltot, amelyik nem hideg, hanem forró, égeti a nyelvemet, de nem merem megmondani, ahogy azt sem, hogy nincsen íze, mintha jégcsapot nyalnék, és nem akar a számban elolvadni És nem akar fogyni És nem szeretném, ha a szüleim haragudnának rám, ezért folytatom a nyalást sebesre égett nyelvemmel, tömöm magamba a forróságot, de nem akar fogyni, már a gyomromat égeti, a forróság az ereimen keresztül az egész testemet átjárja, és nevetnek, hogy mennyire kipirultam És én fájdalomosan boldog vagyok, hogy a szüleim elégedettek velem És jó gyereknek neveznek És rendelnének egy újabb adagot, ekkor elszaladok, sokáig szaladok a zezzugos folyosókon, végül megtalálom a mosdót, bezárkózom, hallgatom, hogy követeke-e, de nem követett senki, megnyitom a csapot, akár a kutyák a hőségben, hosszan kiöltöm a nyelvemet, lefetyelem a hideg, férges vizet, enyhíteni próbálom égő nyelvemet És a víznek eperfagyi-, csokifagyi-, vaníliafagyi-íze van, tehetetlenül mosolygok, önfeledten És elárasztom a mosdót a hideg, krémes, fagyíízű és -illatú vízzel, élvezem, hogy emelkedik körülöttem, már a nyakamig ér, már ellep, elrugaszodom a földtől És úszom Sokáig csak úszom Csak úszom És csak úszom És a fekete kendős öregasszony megzavar a nézelődésben, virágzó fák, kertek fölött úsznék el, de az is lehet, hogy szállok, de mert megszólít, leereszkedem hozzá a kövekre, amelyeken botorkál feketén És kedves És nem értem, hogy mit akar, beszél, de nem értem, mert nem is hallok, hogy mit beszél, a víz alatt nehéz meghallani az emberi hangokat, a száját figyelem, az egyetlen fogát, amely az alsó ínyéből meredezik elő árván, hosszú, hatalmas sárga fog És nyáladzik beszéd közben És nyálzászlókat húz maga után, ahogy halad előttem És megfordul És üres az arca Csak a foga mered ki a kendőjéből, az egyetlen hosszú, hatalmas sárga foga Nem látom az arcát, csak a vigyorgását látom, egy képeskönyv lapjain baktatunk egymás mögött egy dombon fölfelé És ahogy hátranéz, megdermeszt a nézésével Agyag- és vakolatdarabok pattognak le a kendő fekete ürességéből És érzem, hogy gonosz És tudom, hogy meg akar ölni És azt is, hogy régóta ismerem És amikor megbotlik egy kiálló gyökérben, hátat fordítok neki, és futni kezdek az ellenkező irányba És csak a kacagása követ, de azt sem hallok, mert nincsenek hangok az agyag- és vakolatdarabok hullásának neszezésén kívül És nehezen lépek a párnák vagy a felhők fehérségébe visszajutva És patak surrogó hangjára leszek figyelmes És a folyás mentén haladok, mert tudom, hogy arrafelé lakunk És vadászok jönnek, és behúzódok a sűrűbe És leolvasom a szájukról, hogy rám vadásznak, a sokagancsú szarvasra És büszke vagyok a szőrömre És takarom előlük a vörös lángjait És már tűz fent a nap És egy fűzfa alá heveredem az árnyékba, melynek hosszú ágai lecsüngnek a vízig, oda, ahol

nem akad rám senki És ahol nem bánthat senki És a patak vidáman surrog És egyszerre megérezem, hogy a surrogás nem a pataké, hanem fentről, a fa lombjai közül jön a hang És amikor felnézek, látom, hogy a fűzfa ágain vékony kékeszöld kígyók tekergőznek, sokan vannak És elkezdenek potyogni rám, onnan fentről És tekergőznek rajtam És nem vagyok képes megmozdulni És már egyre többen vannak, egyre sűrűbb a zuhogásuk, már nem látszik a lábam tőlük, azután belepik a testemet is, a kezeim bénultan szorulnak alájuk, már a fejemen másznak, szép zöldeskék kígyók, de amikor az egyik kinyitja a száját, akkor látom, hogy fekete belül a szája És mind többen nyitják ki a szájukat És már csak hatalmas fekete szájakat látok És ekkor eszembe jut, hogy ezek mambák, a világ leggyorsabb kígyói És a csókjuk halálos És ordítanak, de betömi a számat valamelyik torkom felé nyomakodó feje És már fulladok És már nem érzem, csak tudom, hogy egymás után marnak belém, és engedik a testembe a forró mérgeket, de szerencsém van, mert a pókhálóba esem, amely a szakadék fölött függ, lent mélyen hatalmas zöld folyó, kopár folyópart sárga és fehér sziklával, nagyon magasban vagyunk És a sötétben nem tudom jól kivenni a szálakat, amelyeken kapaszkodom, kézzel-lábbal kapaszkodom, nekem kell összekötnöm a haladáshoz a háló szemeit a következő lépéshez, a szakadék két peremén valami sötétség, valami két pók, nem túl nagyok, épp olyanok, amilyeneket gyermekkorunkban szurokgombóccal húztunk ki földbe vájt lyukaikból, hogy azután eltámasszuk őket, most itt ülnek, és bosszúra várnak És egyszerre megértem a sorsomat, megértem azt, hogy ha rosszul kötöm a háló következő csomóját, akkor lezuhanok a mélységbe, de ha jól, akkor a szakadék peremét elérve a pókok állkapcsai végeznek velem És azt is megértem, hogy nem maradhatok itt idők végezetéig a magasban, és fölkel a hold, de nem lesz a fényétől világosabb a szakadék fölött